

Kitab Daniel - Nomer Satus Pitung Puluh Enem

Wahyu Ilahi lan Kawangunan Pungkasan: Wawasan saka Wahyu Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-06

Ing Daniel pasal sepuluh, Gabriel nindakaké pakaryan nyarujukaké pamaknane kitab Daniel kanthi jangkep marang umat Allah ing dina-dina wekasan. Daniel makili umat Allah ing dina-dina wekasan, kang ing kitab Wahyu iku yaiku satus patang puluh papat ewu. Mulané, satus patang puluh papat ewu mau tangi kanggo nyumurupi yèn wong-wong mau wis kasebar, kaya kang dipralambangaké déning Daniel ing pasal sanga. Wong-wong mau uga tangi marang pangerten yèn ujian gedhé kang déning iku nasib langgengé diputusaké iku yaiku ujian gambar kéwan, kang kalakon sadurungé wong-wong mau dimeteraèkaké, lan sadurungé mangsa kasempataning sih-rahmat katutup nalika ana angger-angger dina Minggu ing Amerika Sarékat. Wong-wong mau lagi nangisi kuciwane kang ngadhepi wong-wong mau ing tanggal 18 Juli 2020, lan ing kaanan mangkono, wong-wong mau kaparingan sawijining paningal bab Kristus ing Papan Mahasuci, kaya kang dipralambangaké déning Yésaya ing pasal enem.

Sesanti punika, kados ingkang kaandharaken déning Daniel lan Yesaya, maringi kawruh dhateng piyambakipun loro supados ningali kawontenanipun ingkang sampun rusak wonten ing ngarsanipun Pangéran kamulyan, lan kalhipun kabêkten ngantos tumungkul ing lebu. Sasampunipun punika, Yesaya miyarsakaken pitaken bab sinten ingkang badhé kautus déning Gusti Allah dhateng umaté, lan Yesaya nyukmakaken dhirinipun piyambak, nanging piyambakipun rumiyin kasucekaken.

Banjur aku ngandika, Cilaka aku! awit aku wis katumpes; marga aku iki wong kang lambene najis, lan aku manggon ana ing satengahing bangsa kang lambene najis: marga mripatku wus nyumurupi Sang Prabu, Pangeraning sarwa tumitah. Banjur salah siji saka para serafim mabur marani aku, nggawa areng murub ana ing tangane, kang dijupuk nganggo sepit saka mesbèh: banjur didemèkaké ing cangkemku, sarta ngandika, Lah, iki wus ndemèk lambemu; lan kaluputanmu wus dijabut, lan dosamu wus kasucekaké. Uga aku krungu swaraning Pangéran, ngandika, Sapa kang bakal Ingsun utus, lan sapa kang bakal mangkat kanggo Kita? Banjur aku mangsuli, Kawula wonten mriki; utusa kawula. Yesaya 6:5–8.

Yesaya kasucekake nganggo bara saka ing misbyah, lan Daniel kasucekake lumantar nyawang sesanti kausatif kaya pangilon, kang ndadèkaké wong sing nyawang iku malih dadi gambar sing didelengé. Yesaya dipréntah supaya nggawa pawarta iku marang sawijining bangsa kang sanadyan krungu ora ngrungu, lan sanadyan weruh ora weruh.

Lan Panjenengané ngandika, “Lungaa, lan kandhaa marang bangsa iki: Kowé pancèn padha krungu, nanging ora padha mangerti; lan kowé pancèn padha ndeleng, nanging ora padha nyumurupi. Atiné bangsa iki gawéa dadi kandel, lan kupingé gawéa dadi abot,

lan pejeja mripaté; supaya aja padha ndeleng nganggo mripaté, lan krungu nganggo kupingé, lan mangerti nganggo atiné, banjur mratobat, lan kapulihaké.” Yesaya 6:9, 10.

Yésaya kepéngin mangerténi sepira suwéné dhèwèké kudu sesrawungan karo bangsa kang ora mangertèni lan ora nyandhak teges, mula panjenengané takon, “nganti kapan?”

Banjur aku ngandika, Dhuh Pangéran, nganti suwéné pira? Panjenengané banjur mangsuli, Nganti kutha-kutha dadi teles lan tanpa pedunung, lan omah-omah tanpa wong, lan tanah dadi sepi banget tanpa ana apa-apa, lan Pangéran wis nyingkiraké manungsa adoh banget, sarta ana pangrucat gedhé ana ing satengahing tanah iku. Yesaya 6:11, 12.

Tanah sing dados pokok wangsit Kitab Suci ing dina-dina wekasan iku yaiku Amerika Serikat, kang “sampun katumpes babar pisan,” nalika karusakan bangsa kawujud marga saka murtading bangsa lumantar angger-angger dina Minggu. Ayat patang puluh siji saking Daniel sewelas sampun dipratandhani déning ayat nembelas saking bab ingkang sami. Ing ayat patang puluh siji, “pambrontakan ageng ing satengahing nagari” dipunmangertosi minangka “akeh” kang katiban rubeda. Pesenipun Yesaya, ingkang sampun dipunrujuk déning Gusti Yesus nalika Panjenenganipun ngandika dhateng tiyang-tiyang Yahudi ingkang remen mbantah sajroning sajarah gesangipun wonten ing antawisipun manungsa, nedahaken bilih nalika satunggaling umat prajanjian ingkang rumiyin dipunliwati, lajeng piyambakipun gadhah kuping lan mripat nanging boten mangertos utawi boten nyandhak. Pesenipun Yesaya makili pasemon pungkasan dhateng Adventisme Laodikia, ingkang pungkasanipun dumugi ing angger-angger dina Minggu, ing ngriku Adventisme Laodikia dipunsundhul metu saking cangkempipun Gusti.

Panjenengané uga bakal lumebu menyang nagara kang mulya, lan akèh nagara bakal katumpes; nanging iki bakal luput saka tangané, yaiku Edom, lan Moab, lan para pangarepé bani Amon. Daniel 11:41.

Yésaya lan Dhanièl kaparingan tanggung jawab kanggo ngaturaké panggilan pungkasan marang Laodikia, lan ing tutul kaping teluné Dhanièl ing pasal sepuluh, dhèwèké diparingi kakuwatan kanggo nindakaké tugas mau.

Banjur ana maneh siji kang teka lan nyentuh aku, kang rupane kaya manungsa, lan dhèwèké nguwataké aku, sarta ngandika, Hé wong kang kinasihan banget, aja wedi; tentrem-rahayu tumrap kowé, kuwatna, ya, kuwatna. Lan nalika dhèwèké wus ngandika marang aku, aku dadi kakuwataké, banjur aku matur, Mugi gusti kawula ngandika; awit panjenengan sampun nguwataké kawula. Daniel 10:18, 19.

Daniel dipunwuwuhi kakiyatan supados maringi pawartos ingkang lajeng dipunmangertosi nalika Mikhael tumedhak ing pasal sedasa. Yesaya dipunparingi weruh bilih piyambakipun kedah maringi pawartos punika ngantos dumugi dhateng undhang-undhang Minggu. Nalika undhang-undhang Minggu punika kalampahan, satunggaling turahing umat badhe dipuntegakaken.

Banjur aku ngandika, Gusti, ngantos pinten lamenipun? Panjenengané banjur mangsuli, Ngantos kutha-kutha dados suwung tanpa pedunung, lan griya-griya tanpa manungsa, lan tanah dados sepi ngantos tuntas, lan Pangéran wus nyingkiraké manungsa adoh, lan wonten paninggalan ingkang ageng wonten ing satengahing tanah punika. Nanging taksih wonten saprasepuluh ing salebeting punika, lan punika badhé wangsul, lan badhé kaentèkaké: kados wit teil, lan kados wit oak, ingkang zatipun taksih wonten ing salebeting nalika godhongipun rontog: mekaten wiji suci punika badhé dados zatipun. Yesaya 6:11–13.

Nalika bakal ana “sawijining panyingkiran gedhé ana ing tengahing nagara” (ing wektu hukum Minggu), bakal katuduhaké “saprasepuluh,” kang “inti”e yaiku “wiji suci.” Oyod saka tembung Ibrani kang dijarwakaké “saprasepuluh,” yaiku “persepuhan.” Gusti bakal nduwèni sawijining “persepuhan” kang wis “bali,” ing wektu hukum Minggu.

Lan sakehing prasepuhan saka bumi, manawa saka wijining bumi, utawa saka wohe wit, iku kagungané Pangéran: iku suci kanggo Pangéran. Lan manawa ana wong kang temenan arep nebus sapérangan saka prasepuhané, dhèwèké kudu nambahi sapralimané. Dene bab prasepuhan saka kopolan kéwan gedhé, utawa saka pepanthan, ya iku saka samubarang apa waé kang liwat ing sangisoring teken, sing saprasepuluh iku bakal dadi suci kanggo Pangéran. Leviticus 27:30–32.

“Pasepuhan” kang “balik” iku suci kagem Pangéran, lan iku dadi pandumané Pangéran.

Amarga pandumaning Pangéran iku umat-Né; Yakub iku péranganing warisan-Né. Pangandharing Toret 32:9.

Wong-wong kang wis bali sadurunge hukum Minggu, iku wong-wong kang dilambangaké déning Yérémya, yaiku wong-wong kang wis nandhang kuciwa kang kapisan, marang wong-wong mau Gusti wus janji yèn manawa padha bali, bakal dadi cangkemé Gusti, utawa para juru pangandikané.

Pangandika Paduka kawruhan dening kawula, sarta kawula dhahar; lan pangandika Paduka dados kabingahan lan suka-citaning manah kawula; awit kawula sinebut kanthi asma Paduka, dhuh Pangeran Yehuwah, Allahing sarwa wadya. Kawula boten lenggah ana ing pasamuwanipun para panyendha, lan boten bingah; kawula lenggah piyambakan marga saka asta Paduka; awit Paduka sampun ngemati kawula kalawan duka sengit. Punapa sababipun kasangsaran kawula langgeng, lan tatuning kawula boten saged mari, ingkang boten purun waras? Punapa Paduka badhe dados tumrap kawula kados tiyang ingkang goroh, lan kados toya ingkang asat? Mila makaten pangandikanipun Sang Yehuwah: Manawi sira mratobat, Ingsun bakal ngirid sira bali, lan sira bakal ngadeg ana ing ngarsaningsun; lan manawi sira misahaken barang ingkang aji saking ingkang asor, sira bakal dados kados cangkemingsun; wong-wong iku padha bali marang sira, nanging sira aja bali marang wong-wong iku. Lan Ingsun bakal ndadosaken sira tumrap bangsa punika kados témbok tembaga ingkang kukuh; lan wong-wong iku bakal perang nglawan sira, nanging ora bakal menang tumrap sira; awit Ingsun nunggil karo sira kanggo nylametake lan ngluwari sira, mangkono pangandikanipun Sang Yehuwah. Lan Ingsun

bakal ngluwari sira saka astaning wong duraka, lan Ingsun bakal nebus sira saka astaning wong ingkang nggegirisi. Yeremia 15:16–21.

Sisan utawa pérangan saprasepuluh kang wangsul ing paseksèné Yesaya iku kudu dipangan, awit marang wong-wong mau dipasrahaké pawartané Allah, lan Sabdané kudu dipangan. Wong-wong mau yaiku para kang bakal dadi tutuké Allah, lan kanthi mangkono padha bakal nyampekakaké Sabdané Allah kang kudu dipangan déning para kang ngupaya kaslametan. Yeremia ora lungguh ing “pasamuwan para panyendha,” amarga, kaya déné Daniel, nalika dhèwèké ndeleng wahyu, “pasamuwan para panyendha” padha mlayu. Yeremia wis ngira yèn Allah ngapusi dhèwèké, amarga asta Allah wis nglilani kuciwane kang kapisan ing tanggal 19 April 1844 ing sajarahé Millerite, lan 18 Juli 2020 ing dina-dina pungkasan. Janji kanggo Yeremia yaiku manawa yèn dhèwèké gelem “wangsul,” lan ing pethikan Yesaya, “saprasepuluh” iku “wangsul.”

Manawa Yérémia “bali,” dhèwèké dadi pérangan saka “saprasepuluh” miturut Yésaya, kang suci, lan iku kagungané Pangéran, kang “substance”-né ana ing wong-wong mau. Tembung Ibrani “substance” tegesé sawijining tugu, lan dadi “tugu” iku janji kang kaparingaké marang wong-wong Filadelfia.

Sapa kang menang bakal Dakdadèkaké sawijining tugu ing Pedalemaning Allah-Ku, lan dhèwèké ora bakal metu manèh; lan Aku bakal nulis ana ing dhèwèké asmaning Allah-Ku, lan asmaning kutha Allah-Ku, yaiku Yerusalem Anyar, kang tumurun saka swarga saka ngarsaning Allah-Ku; lan Aku bakal nulis ana ing dhèwèké asma-Ku kang anyar. Sapa kang duwé kuping, karebèn ngrungokaké apa kang dingandikakaké déning Roh marang pasamuwan-pasamuwan. Wahyu 3:12, 13.

“Pilar,” yaiku “hakikate” wong-wong mau, nggambarake perpaduan antarane kaallahan lan kamanungsan, amarga Kristus iku “pilar” kang nyangga Padaleman Suci.

“Nalika aku ana ing kaanan kasedhihan lan putus pangarep-arep iki, aku ngimpi sawijining impen kang marakaké pangrasa kang jero banget ing batinku. Ing sajroning impen iku aku weruh ana sawijining padaleman suci, kang didhatengi wong akèh kanthi gegrombolan. Mung wong-wong kang padha ngungsi ing padaleman suci iku bae kang bakal kapitulungan nalika wekasaning wektu wis tekan. Kabeh wong kang tetep ana ing njaban bakal sirna ing salawas-lawase. Wong akèh ing njaba, kang padha mlaku ngurusi dalan uripe dhewe-dhewe, padha nyepèlèkaké lan nggeguyu wong-wong kang padha mlebu ing padaleman suci iku, lan ngandhani manawa rancangan kaslametan iki mung pangapus-apus kang licik, lan satemené ora ana bebaya babar pisan kang kudu diendhani. Wong-wong mau malah nyekel sawetara wong kanggo ngalang-alangi supaya aja enggal-enggal mlebu ing sajroning témbok-temboké.”

“Amarga wedi bakal dipoyoki, aku rumangsa luwih becik ngenteni nganti wong akèh iku bubar, utawa nganti aku bisa mlebu tanpa kaweruhan déning wong-wong mau. Nanging cacahé malah saya akèh tinimbang saya suda, lan amarga wedi menawa bakal kasep, aku enggal-enggal ninggal omahku lan nyurung lumantar wong akèh iku. Ing sajroning sumelangku supaya bisa tekan padaleman suci, aku ora nggatekaké lan ora perduli

marang wong akèh sing ngubengi aku. Bareng mlebu ing bangunan iku, aku weruh yèn padaleman suci kang banget gedhéné iku disangga déning siji cagak raksasa, lan ing kono ana wedhus cempé kaiket, wis remuk lan kebak getih. Aku kabèh sing ana ing kono katon padha mangerti yèn wedhus cempé iki wis dicuwil lan digepyak marga saka kita. Saben wong sing mlebu ing padaleman suci iku kudu sowan ing ngarepé lan ngakoni dosa-dosané.

“Sakdurungé Sang Cempening ana kursi-kursi luhur, lan ana sawijining golongan lungguh ing kono kanthi raos kabungahan kang banget. Pepadhanging swarga kados-kados madhangi pasuryané, lan padha memuji Allah sarta ngidungaké kidung-kidung panuwun kang bungah, kang kados swaraning musik para malaékat. Iki mau wong-wong kang wis sowan luwih dhisik marang Sang Cempening, ngakoni dosa-dosané, nampani pangapura, lan saiki padha ngentosi kanthi pangajeng-ajeng bungah marang sawijing prastawa kang nyenengaké.”

“Sanadyan sasuwéné aku wis mlebu ing gedhong iku, rasa wedi nempuh aku, lan ana rasa isin yèn aku kudu ngasoraké awakku ana ing ngarsané wong-wong iki. Nanging aku kaya-kaya kapaksa maju terus, lan alon-alon lagi mlaku ngubengi pilar mau supaya bisa ngadhep marang cemané, nalika slomprèt muni, padaleman suci gonjang-ganjing, surak-surak kamenangan muni saka para suci kang padha nglumpuk, pepadhang kang nggegirisi madhangi gedhong iku, banjur kabèh dadi peteng ndhedhet. Wong-wong kang bungah mau kabèh wis padha sirna bebarengan karo pepadhang mau, lan aku kari dhéwékan ana ing ngeri kang sepi saka wengi. Aku tangi kanthi kasangsaraning batin, lan meh ora bisa ngyakinaké awakku dhéwé yèn aku mung ngimpi. Katon marang aku yèn paukumaning pungkasan tumrap aku wis katetepaké, yèn Rohing Pangéran wis nilar aku, lan ora bakal bali manèh.” Testimonies, volume 1, 27.

“Substansi,” yaiku kang ana ing sajroning saprasepuluh sing bali, iku “pilar” kang nyangga padaleman suci. Daniel nyumurupi wahyu kausal bab Sang Cempe kang digantung ing pilar, lan Sang Cempe iku “pilar” mau. Nalika Daniel nyumurupi wahyu gedhé iku, panjenengané diowahi dadi gambar pilar, lan saprasepuluhé Yesaya uga nduwèni “substansi” (pilar) ana ing sajroné, lan substansi iku kudu “dipangan” déning kabèh wong sing arep lumebu ing padaleman suci. Wong-wong sing lumebu ing padaleman suci lan mangan substansi iku, yaiku wedhus liyané kagungané Gusti Allah sing nanggapi pawarta saka panji kang diangkat nalika angger-angger Minggu, nalika ana panglirwa gedhé ing tanah. “Winih suci,” yaiku substansipun Yesaya, iku Sang Cempe sing wis kasembelèh wiwit madagé donya.

Saprapuluhing wong sing bali bakal kaluwari saka tangane wong duraka, nalika ing mangsa angger-angger Minggu pamisahan antara Filadelfia lan Laodikia ditetepaké kanggo kalanggengan, lan akèh wong banjur kasandhung lan rubuh. Wong-wong sing kasandhung lan rubuh iku diidentifikasi minangka wong duraka sing ora mangertèni. Wong-wong iku uga bakal kaentas saka tangane wong kang nggegirisi, amarga wong-wong mau ora bakal nampa tandha kéwan galak iku.

Mangkene pangandikané Pangéran Allah: Ingsun uga bakal ndadèkaké wong akèh ing Mesir sirna lumantar tangané Nebukhadnezar, rajané Babil. Dhèwèké lan bangsane kang ana bebarengan karo dhèwèké, yaiku para kang nggegirisi ing antarané bangsa-bangsa, bakal digawa kanggo ngrusak nagara iku; lan padha bakal ngunus pedhangé nglawan Mesir, lan ngebaki nagara iku karo wong-wong kang mati kabedhol. Lan Ingsun bakal ndadèkaké kali-kali dadi asat, lan ngedol nagara iku marang tangané wong duraka; lan Ingsun bakal ndadèkaké nagara iku dadi sepi lan tumpes sakèhé kang ana ing jeroné, lumantar tangané wong-wong manca: Ingsun, Pangéran, wus ngandika mangkono. Yesaya 30:10–12.

“Para bangsa kang nggegirisi” iku wadyabala wakil saka ratu sisih lor. Panji kang diangkat munggah nalika undhang-undhang Minggu iku diluwari saka astané para prawan bodho, utawa para prawan ala, lan uga diluwari saka astané para bangsa kang nggegirisi. Bab kang lagi kita rembug ing kéné yaiku yèn Yesaya, lan Daniel, lan Yeremia, lan Yehezkiel, lan Yohanes, kabèh dienggo makili kawungun lan kaparingan kakuwatané wong satus patang puluh papat ewu kang bali saka kuciwa tanggal 18 Juli 2020. Ing wahyu pungkasané Daniel, yaiku wahyu kang kaparingaké ana ing pinggir kali Hiddekel, Daniel diparingi pangerten bab wahyu internal lan eksternal saka Sabdaning Allah kang sipaté kenabian, lan dhèwèké dikuwataké kanggo martakaké pawarta mau.

Pesen ngenani kang internal lan eksternal digandhengkaké bebarengan karo définisi profètis bab sirah, utawa “bètèng,” ing ayat sepuluh, kang ngenali perang Ukraina sing saiki lagi ditindakaké déning Putin. Kunci kanggo ngenali sirah iku nduwèni penerapan internal lan eksternal, lan wiwitan perang iku nandhani periode nalika kaloroné sirah dadi sawijining pokok ramalan. Bètèng utawa sirah minangka Rusia ngenali perang proksi kapindho, kang nuntun marang perang proksi katelu, kang nandhani wiwitané Perang Donya III, kaya sing dipratélakaké déning pralambang perang Panium ing ayat limalas.

Ayat nembelas punika angger-angger Minggu, lan mila wiwit taun 2014, nalika perang Ukraina kawiwitan, kados ingkang kagambaraken wonten ing ayat sewelas lan rolas, ngantos dumugi angger-angger Minggu punika, pakaryan pungkasan ingkang magepokan kaliyan panyegelan umatipun Gusti Allah kasampurnakaken. Panafsiranipun Gabriel wonten ing Daniel pasal sewelas nggambaraken pekabaran ingkang nyucekaken, utawi nyegel umatipun Gusti Allah. Yen luput nyumurupi kasunyatan punika, tegese luput nyumurupi sadaya-galanya. Ramalan ingkang kabikak segelé, ingkang wonten ing kitab Wahyu sinebat Wahyunipun Yesus Kristus, lan ingkang kitab Wahyu tetandhesaken bilih kabikak segelé pas sadèrèngipun wekdal sih-kadarman katutup, punika satunggaling perangan tartamtu saking kitab Daniel.

Lan Panjenengané ngandika marang aku, “Aja ngesèlaké pangandikaning wangsit saka kitab iki, awit wektuné wis cedhak. Wong kang ora adil, supaya tetep ora adil; lan wong kang reged, supaya tetep reged; lan wong kang bener, supaya tetep bener; lan wong kang suci, supaya tetep suci.” Wahyu 22:10, 11.

Ing dina-dina wekasan, ana sawijining wektu tartamtu nalika wangsit pungkasan dibukak segelé, awit ayat kasebut ngandika, “wektune wus cedhak.” Ungkapan iku dhewe, kang dumunung ing pasal pungkasan kitab Wahyu, uga katemu ing pasal kapisan.

Wahyuipun Gusti Yesus Kristus, ingkang kaparingaken dening Allah dhateng Panjenenganipun, supados nedahaken dhateng para abdinipun prekawis-prekawis ingkang enggal kedah kalampahan; lan Panjenenganipun ngutus malaekatingipun sarta nglambangaken punika dhateng abdinipun Yohanes: ingkang sampun nyekseni pangandikanipun Allah, lan paseksinipun Gusti Yesus Kristus, saha sadaya prekawis ingkang piyambakipun tingali. Begja wong kang maos, lan para kang mirengaken tembung-tembunging panguwatan punika, sarta netepi prekawis-prekawis ingkang kaserat ing ngriku: awit wekdalipun sampun celak. Wahyu 1:1–3.

Rong atus rong puluh, mula uga rong puluh loro, minangka pralambang gabunganing kaallahan lan kamanungsan, lan pakaryan pungkasané malaékat katelu, yaiku panyegelan tumrap satus patang puluh papat ewu, kaleksanan ana ing sajroning konteks kenabian pasemon bab sepuluh prawan. Para prawan wicaksana ing dina-dina pungkasan ngalami kuciwa kang kapisan nalika tanggal 18 Juli 2020, lan padha buyar kaya balung-balung mati ana ing dalan ing Wahyu pasal sewelas, nganti Juli 2023, rong puluh loro taun sawisé proses panyegelan diwiwiti ing taun 2001. “Wektuné banjur wis cedhak,” lan Gusti banjur ngedegaké sawijining “swara ana ing ara-ara samun” kang wis nampa pekabaran iku saka Gabriel, kang nampa saka Kristus, kang nampa saka Sang Rama.

Sawisé iku, swara mau wiwit ngirim pesen marang pasamuwan-pasamuwan, lan pesen iku wis dikirim lumantar sarana elektronik saéngga bisa diwaca lan/utawa dirungokaké, sapréné iki ing luwih saka sewidak basa. Bagéaning wangsit kang wis kabukak segelé, yaiku pesen iku, kapacak ana ing kitab Daniel.

“Kitab kang katutup segel iku dudu Kitab Wahyu, nanging péranganing wangsit Daniel kang magepokan karo dina-dina pungkasan. Malaékat mau dhawuh, ‘Nanging sira, hé Dhaniël, katutupana tembung-tembung iku, lan segelna kitab iku, nganti tekan wektuning wekasan.’ Daniel 12:4.” Acts of the Apostles, 585.

“Bagéan saka ramalan Daniel kang magepokan karo dina-dina wekasan,” yaiku ayat patang puluh. Iku dudu mung ayat patang puluh waé, nanging bagéan saka ayat patang puluh kang katuduh sawisé wektu wekasan ing taun 1989, lan sadurungé angger-angger Minggu ing ayat patang puluh siji. Sajarah ing ayat patang puluh kang ora kasebut ana ing sajroning ayat iku dhéwé iku minangka bagéan saka ramalan kang magepokan karo dina-dina wekasan sing wis kaségel, lan wiwit Juli 2023 wis lagi kaudharaké kanggo wong-wong kang milih ndeleng lan ngrungokaké.

Ayat patang puluh ora nyatet apa-apa saka sajarah kang lumaku sawisé ambruké Uni Soviet ing taun 1989, nganti tekan hukum Minggu ing ayat patang puluh siji, nanging ayat iku nyawisaké landhesan kenabian kang dadi papan kanggo nempataké garis-garis ramalan liyané. Wong-wong sing ora gelem ndeleng lan ngrungokaké manawa metodologi garis demi

garis iku minangka metodologi udan pungkasan, ora nduwèni kabisan kanggo ndeleng sajarah kang kasimpen ing ayat patang puluh, lan sajarah iku yaiku Wahyu Yesus Kristus, kang diparingaké Gabriel kanggo ditegesi marang Yohanes lan Daniel.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Ing Berea Paulus maneh miwiti pakaryané kanthi lumebu ing papan pangibadané wong Yahudi kanggo martakaké Injil Kristus. Panjenengané ngandika bab wong-wong mau, ‘Wong-wong iki luwih mulya tinimbang wong-wong ing Tesalonika, awit padha nampani pangandika mau kanthi sakehing siyaping budi, lan saben dina padha nyinau Kitab Suci, apa prakara-prakara iku pancèn mangkono. Mulane akèh saka antarané wong-wong mau padha pracaya; mangkono uga para wanita kinormatan kang wong Yunani, lan para priya, ora sethithik cacahé.’”

“Ing pamèraning kayektèn, wong-wong kang kanthi jujur ngarep-arep supaya ana ing kang bener bakal kapangèkakaké kanggo nlusuri Kitab Suci kanthi sregep. Iki bakal ngasilaké woh kang padha karo kang ngancani pakaryané para rasul ing Berea. Nanging wong-wong kang martakkaké kayektèn ing jaman saiki kepethuk karo akèh wong kang kosok baliné wong Berea. Wong-wong mau ora bisa mbantah piwulang kang diparingaké marang wong-wong mau, nanging padha nduduhaké wegah kang banget kanggo nлити bukti kang diajukaké kanggo ndhukungé, sarta nganggep yèn sanadyan iku kayektèn, prakara iku mung prekara alit apa padha nampani iku minangka kayektèn apa ora. Wong-wong mau ngira yèn pracayané lan adat pakulinané kang lawas wis cukup becik tumrap wong-wong mau. Nanging Pangéran, kang ngutus para duta Panjenengané kanthi sawijining pawarta kanggo jagad, bakal nuntut tanggung jawab marang umat miturut carané padha nindakake marang pangandikané para abdiné. Allah bakal ngadili sakèhé wong manut marang pepadhang kang wis kaparingaké marang wong-wong mau, apa iku cetha tumrap wong-wong mau apa ora. Iku dadi kuwajibané wong-wong mau kanggo nлити kaya déné wong Berea. Pangéran ngandika lumantar nabi Hosea: ‘Umat-Ku padha binasakaké merga kurang kawruh; amarga kowé wis nampik kawruh, Aku uga bakal nampik kowé.’”

“Pikirané wong-wong Berea ora dipasung déning prasangka, lan padha gelem nyelidiki lan nampani kayektèn-kayektèn sing diwartakaké déning para rasul. Saupama umat ing jaman kita ngetutaké tuladha wong-wong Berea kang mulya kuwi, kanthi nлити Kitab Suci saben dina, lan mbandhingaké piwulang-piwulang sing digawa marang wong-wong mau karo apa sing kacathet ana ing kono, mesthiné bakal ana èwonan wong sing setya marang angger-anggeré Allah ana ing panggonan sing saiki mung ana siji. Nanging akèh wong sing ngakoni nresnani Allah ora nduwèni pepénginan kanggo malih saka kasalahan menyang kayektèn, lan padha ngugemi carita-carita palsu sing nyenengaké ing dina-dina wekasan. Kasalahan mbutaaké pikiran lan ndadèkaké wong adoh saka Allah; nanging kayektèn maringi pepadhang marang pikiran, lan urip marang nyawa.” Sketches from the Life of Paul, 87, 88.